

fundet Sted for Rigsdagens Bedkommende, kunde Statsrevisionen som Gjennemsel for denne Unblabelse formentlig med god Føje paaberaabe sig de samstemmende Udtalelser i de over Statsregnskabet for Finantsaaret 1869—70 af Thingene i forrige Samling nedfattede Udvalgs Betænkninger og de derefter i begge Thing stedfundne Afstemninger. Derefter hedder det:

„Det følger med Nødvendighed af Sagens Natur, at den væsentligste Del af de paa de aarlige Finantslove til Rigsdagen opførte Beløb ere aldeles kalkulatoriske. I hver Rigsdagsamling bliver Regnskabet fremlagt i Rigsdagens Bureau til almindeligt Eftersyn for Rigsdagens Medlemmer, og desuden gives der i Salen Meddelelse angaaende Regnskabet, hvoraf endvidere en sammenfattet Oversigt indrykkes i Tidenden. Udvalget tillægger ikke Spørgsmaalet om Regnskabsrevisionen paa dette Punkt stor Betydning, men kan dog ikke finde det rigtigt at forbigaa samme, uden at henlede Opmærksomheden paa Sagens hidtidige Gang“. Den oplyser derfor, hvad der, som ovenfor anført, er foregaaet i saa Henseende, og udtaler sluttelig, at efter hvad der saaledes foreligger, maa Spørgsmaalet om Revisionen af Rigsdagens Regnskaber antages endnu at være Gjenstand for Overveielser i det staaende Udvalg for Forretningsordenen, og henstiller til dette eller til Landstingets Formand at give Thinget en Meddelelse om Sagens nuværende Standpunkt.

Med Begyndelsen af Sagens første Behandling udtaler da Landstingets Formand (Tidenden Sp. 735), at Forudsetningen om, at Sagen endnu befandt sig under Forhandling i de staaende Udvalg for Forretningsordenen, var i det mindste for Landstingets Bedkommende rigtig, og skjøndt han just ikke troede, at der for Diebliffet lod sig noget Nærmere sige derom, betvivlede han dog ikke, at Udvalgets Formand under Forhandlingen vilde yttre sig efter den dertil i Betænkningen givne Anledning. Denne (Konferentsraad Madvig) oplyser da (Tidenden Sp. 738—739), at Sagen paa Foranledning af Thingets Formand i forrige Rigsdagsamling havde været alvorlig forhandlet i flere Møder i Forretningsudvalget. Det havde imidlertid viist sig, at der var meget forskellige Meninger om Sagens Betydning og om, hvad der var det Rigtige at foreslaa Thinget med Hensyn til samme, samt at der tillige var Tvivl om, hvad der overhovedet lod sig udrette, hvilken Tvivl især begrundedes paa, at man havde ringe Forventning om at finde Understøttelse for sine Forslag hos det andet Thing, hvor der, hvis et praktisk Resultat skulde naas, maatte fattes tilsvarende Beslutninger. Denne Mistvivl var nu fuldkommen bekræftet derved, at Flertallet af det andet Things Forretningsudvalg havde erklæret, at det ikke ansaa det rigtigt, at Rigsdagens Regnskab og hvad der vedkom det blev inddraget under Statsrevisionen. Iveren hos Landstingets Forretningsudvalg var derved bleven svækket, og Sagen gaaet hen, skjøndt det rigtignok var paatenkt at udarbejde et Forslag til Fremgangsmaaden med Hensyn til hele Rigsdagens Regnskab og Bevillingsvæsenet og Revisionen, hvilket dog ikke var blevet færdigt. Nu var Sagen bleven gjenoptagen, og der arbejdedes paa at udfinde en Ordning, men han turde ikke udtale, at der var nær Udsigt til, at et Forslag kunde blive fremlagt, og selv om et saadant fremkom og blev billiget af Landstinget, var Sagen jo ikke dermed færdig. Sluttelig udtalte han: „Jeg skal tilføje, at jeg for mit Bedkommende — dette kan jeg kun udtale som ganske personligt — ikke lægger liden Vægt paa denne Sag, ikke fordi jeg paa nogen Maade tror, at der i den forbigangne Tid er tabt det Allermindste i materiel Henseende derved, at Rigsdagens Regnskab ikke har været undergivet Statsrevisionen, og jeg har ogsaa den Fiklid, at der i Fremtiden neppe vil følge nogen virkelig materiel Uleilighed eller noget Tab deraf; men med Hensyn til hele Bevillingsmyndigheden og med Hensyn til Kontrolten med alle offentlige Pengeudgifter anser jeg denne Sag for at være af ikke liden Betydning, og jeg skal altsaa, saavidt det staar til mig, vedblive at drive paa dens Fremme“.

I den i Folkethinget af Udvalget angaaende Statsrevisionens Betænkning over Statsregnskabet afgivne Betænkning henleder Udvalget Opmærksomheden paa de ovenanførte Udtalelser af Landstingets Udvalg og af Madvig, og Flertallet udtaler, at det finder ingen Opfordring til at fravige den hidtil brugte Fremgangsmaade.

Under 28de April 1873 tilfillede Landstingets Udvalg for Forretningsordenen Thingets Formand en Skrivelse, hvori det meddeler, at Udvalgets Flertal (Hjerring, Madvig, Steen og Ulfing) har forenet sig om et Grundlag, der i foreløbig Skikkelse antyder, hvad de anse for det Rette og hvad de tro maa søges fastsat og bragt til Udførelse, medens Mindretallet (Bruun, Hasle og Zytphen-Abeler) mener, at der for Diebliffet ikke bør foretages videre Skridt i dette Anliggende. For at komme til Rundskaab om Stemningen og Betragtningssmaaden hos det andet Things Forretningsudvalg, anmoder det derhos Formanden om gennem Folkethingets Formand at tilveiebringe Oplysning om, hvorvidt det nævnte Udvalg maatte være tilbøjeligt til at træde sammen med Landstingets Udvalg til Behandling og Fremme af Sagen, navnlig i den Retning, som dettes „Antydning til Bestemmelse om Rigsdagens Regnskabsvæsen“ viser.

Denne Antydning bestemte i dens Post 1, at Rigsdagens Formænd inden hver Suli Maa-